

til Grund for nærværende Lovforslag — burde indskrænkes til Handlende og Fabrikanter; men Udvalget har dog forenet sig om at slutte sig til Lovforslagets Bestemmelser herom i § 1, fordi det efter Forholdene her i Landet ikke formenes, at det i Reglen vil være Andre end Fabrikanter og enkelte større Handlende, som ville benytte Varemærker, og at navnlig Landbrugere, de mindre Handlende og Haandværkere kun ganske enkeltvis ville opgive, som hidtil, alene at benytte deres Navn eller Tilvirkningsstedets Navn som Varetegnelse. — Ved Endringsforslaget II. § 2 tilfigtes derfor alene at give Indholdet af Lovforslagets § 1 et kortere Udtryk.

Efter Lovforslaget vil Eneretten paa Benyttelse af et Varemærke erhverves ved Kundgjørelse af den paagældende Erklæring om at ville tilegne sig den ubelukkende Brug af samme, Alt med Forbehold af enhver Andens alt erhvervede Ret eller det Offentliges Ret til at formene ham samme. — Ved den Registrering af de anmeldte Varemærker, som Lovforslaget paabyder, synes det væsentligt at være Hensigten at hjælpe den Paagældende til at undgaa, at han sætter sig i unyttig Bekostning for at erhverve den attraaede Eneret. — Dette Niemed vil imidlertid ikke paa nogen Maade kunne opnaas ved en Registrering hos de stedlige Dvrigheder af Anmeldelser om Varemærket, idet disse ligesaa lidet som Anmelderen selv ville have nogen Kundskab om, hvilke Varemærker der alt andre Steder i Riget ere indregistrerede, og de saaledes alene kunne paase, at Anmeldelsen ikke er i Strid med de Betingelser, som Loven af Hensyn til det Offentlige har foreskrevet. Naar det med Hensyn til den saaledes foreskrevne stedlige Registrering er anført, dels at denne er paabudt i den ovennævnte Lov for Lybssland, dels at en lignende Bestemmelse indeholdes i Firma-Loven af 23de Januar 1862, maa bemærkes, at den Registrering af Varemærker, der foretages i Lybssland ved Handelskammerene, der har Jurisdiktion for store Byer og meget store Landkredse, bekjendtgjøres samlede for hele Riget i et Følgeblad til det officielle Blad „Der Staatsanzeiger“, hvilket Blad „Central-Handelsblatt“ saaledes indeholder en samlet Bekjendtgjørelse af samtlige ved Handelskammerene foretagne Registreringer, samt at Henvisningen til Firma-Loven ikke synes at kunne have Betydning, da der her handles om Eneret paa Varemærker, gjældende for hele Riget, medens det ved Indregistreringen af et Firma-Navn kun skal paases, at dette adskiller sig fra de paa samme Sted (i samme Dvrighedskreds) anmeldte Firmaer.

Udvalget har derfor forment, at den stedlige Registrering af Anmeldelse af Varemærker kun vil medføre meget ringe Nytte, og at Registreringen

af Anmeldelserne enten aldeles kunde bortfalde, og at altsaa Anmelderen ikke modtog nogen Betæling ved Valget af Varemærket, men ganske paa egen Risiko udfærdigede Bekjendtgjørelse om at forbeholde sig Eneret paa samme, eller at den bør foregaa paa eet Sted for hele Riget. — Da den førstnævnte Fremgangsmaade imidlertid vilde fremkalde idelige Sammenstød mellem Anmelderen og Andres Ret og i mangfoldige Tilfælde for Anmelderen vilde medføre unyttig Uleilighed og Bekostning og paadrage ham Søgemaal og Erstatningsansvar, har Udvalget dog ikke troet at turde anbefale en saadan Ordning af Sagen, for hvilken neppe vilde kunne paaberaabes, at en Indregistrering ikke finder Sted med Hensyn til den Eneret, der ifølge Lovene af 29de December 1857, 31te Marts 1864, 24de Marts 1865 m. fl. kan erhverves paa literære og kunstneriske Frembringelser, Fotografier m. m., idet disse Gjenstande have en fra Varemærker ganske forskjellig Karakter.

Udvalget tror saaledes at burde foreslaa i Stedet for den stedlige Indregistrering, en Centralregistrering af Anmeldelserne om Varemærker, hvorved der opnaas en fuldstændig Overfugt over disse, som kan være Anmelderen til Hjælp ved de Skridt, han maa foretage for at kunne erhverve den attraaede Eneret paa et Varemærke, og hvorved ogsaa det Offentliges Ret og Tilsynspligt behørigt kan varetages. I Forbindelse med Centralregistreringen lægger Udvalget megen Vægt paa, at Bekjendtgjørelsen om de anmeldte Varemærker sker paa en saadan Maade, at disse Bekjendtgjørelser let kunne beholdes og samles til Bevaring af Handlende, Fabrikanter og Andre, for hvem Kundskaben herom kan have ikke liden Interesse. — Det er i dette Niemed foreslaaet, at Bekjendtgjørelserne skulle ske i en særlig af Registratør udgivet Registreringstidende, som mod en af Indenrigsministeren fastsat Betæling skal kunne beholdes, og som tillige kunde indeholde Bekjendtgjørelser vedkommende Patenter, Firmaer og Eneret paa literære og kunstneriske Arbejder, men hvis Form og Indretning iøvrigt fastsættes af Indenrigsministeren, der derhos udsteder en Kundgjørelse om, hvad der skal betales for Bekjendtgjørelserne i denne Tidende. Naar en Centralregistrering saaledes finder Sted ved en dertil af Indenrigsministeren antagen Registratør, vil det være naturligt, at Indregistreringskjendelsen tilfalder Statskassen efter at deraf er udredet, hvad der efter Indenrigsministerens Bestemmelse bør tillægges Registratør som Lønning og til Kontorholdsudgift.

Naar den i Lovforslaget omhandlede stedlige Registrering bortfalder, og der istedetfor paabydes en Centralregistrering ved en Registratør, vil denne Forandring have Indflydelse paa Indholdet af en Del af Lovforslagets Paragrafer, som